

S tak skvělou náladou měli všichni hned větší chuť do práce, a tak ten den v Pastelkárně pracovali zaměstnanci jako draci a vyrobili o tisíc pastelek víc než obvykle.

Pan ředitel Krásný si nejprve myslel, že nechá chodník umýt. Přece jen – taková rozvernost před Národní pastelkárnou...

Chvilí se na duhu díval.

Pak si ji obešel z jedné strany.

Pak z druhé.

A nakonec se usmál pod vousy a prohlásil:

„Duha zůstane.“

Zprvé proto, že zaměstnanci nyní pracují mnohem lépe.

A zadruhé proto, že taková duha před Pastelkárnou je prostě výborná reklama.

Minilián kreslil a kreslil.

Barevná duha se pomalu táhla ulicemi dál a dál, až se trpaslík prokreslil na náměstí. Lidé si nejdříve všimli jen něčeho zvláštního.

Na dlažbě přibývaly barevné pruhy.

Duha se sama pomalu prodlužovala, ale nikdo neviděl, kdo ji kreslí.

„Podívejte se,“ prohlásil pan Udivený v obrovských hranatých brýlích. „Ta duha se nějak hýbe!“

„To není možné!“ ozvala se paní Nevěřilová vedle něj.

Jenže bylo. Barevná stopa se opravdu pomalu posouvala dál po náměstí, jako by ji někdo čaroval.

Lidé se začali zastavovat a přibývali další a další zvědavci. Všichni stáli kolem chodníku a snažili se zjistit, kdopak kouzlí tu podivuhodnou duhu.

Úplně vpředu stál malý chlapeček s maminkou a tatínkem. Jonášek si hrál s knoflíkem s velrybou, který měl na tričku, a koukal na přibývající duhu. Byl ze všech lidí, kteří chodili po náměstí, úplně nejmenší, a tak nejlépe viděl na zem.

A právě proto si něčeho všiml. Najednou se rozzářil, začal radostně poskakovat, ukazoval prstíkem na chodník a nadšeně žvatlal:

„Ta! Ta! Ta!“

Maminka se usmála: „Co tam vidíš, Jonášku?“

Jonášek pořád radostně křičel a ukazoval prstíkem na zem, zrovna tam, kde přibývala duha. Nikdo mu ale nerozuměl. Jonáškův tatínek přistrčil nos skoro až k zemi, a vtom to uviděl.

Přiložil si dlaň na hrud' a vykřikl: „No to se tedy podívejme!“

A tak se celý dav lidí naklonil, aby lépe viděl.

A pak to uviděli všichni.

Na chodníku klečel malinkatý trpaslík. Trochu vyplazoval jazýček, jak se soustředil. Z titěrného batůžku na zádech každou chvíli vydal barevnou tuhu. Kreslil tak rychle, až se mu od ručiček prášilo, a duha se prodlužovala lidem přímo před očima.

Celý dav překvapeně vzdychl:

„Áááááách!“

Jonášek radostně zatleskal. Jeho radost byla tak nakažlivá, že to všechny strhlo, a náměstím se rozezněl nadšený potlesk pro droboučkého trpaslíčka, který tak báječně kreslil malinkatýma ručičkami nevídanou rychlostí obrovskou duhu.

Minilián kreslil a najednou si uvědomil, že se na něj dívá celé náměstí. A že celé náměstí mu tleská a provolává slávu.

Ten obdiv mu dělal moc dobře.

O OBŘÍCH VEVERKÁCH ZE SEVERNÍ LEDONIE

Trpaslíček se nafoukl pýchou. Donedávna si ho kromě rodičů a trpaslíků z rodné vísky nikdo nevšímal. Přestalo mu najednou stačit i to, že nakonec nepřerostl strýčka Mrňoráda a byl tak úplně nejmenší a nejslavnější ze všech mrňavínských trpaslíků.

Teď teprve mohl pořádně zazářit ve velkém.

A tak, aby se udělal ještě zajímavějším, si začal vymýšlet pozoruhodné historky a strašně zveličovat.

Lidé stáli kolem Miníka a poslouchali.

„Právě jsem se vrátil ze Severní Ledonie,“ oznámil důležitě.

Dav se naklonil blíž.

„A víte, co tam žije?“ pokračoval Minilián.

„Obrovské veverky.“

Lidé se na sebe podívali.

„Jak obrovské?“ zeptal se pan Udivený.

Minilián se nadechl a máchl ručičkou:

„Tak obrovské, že když cvaknou zuby, rozcvaknou ledovou kru. A když mávnou ocasem, utrhnou lavinu.“

Davem to zašumělo. Paní Odpadlová vykvikla a v rozrušení se okamžitě zhroutila do náruče vedle stojícího pána. Ten ji pohotově zachytil, ale vysypaly se mu z kapes všechny knoflíky, které si před chvílí koupil do své sbírky.

„Mají kožichy husté jako pralesy a každý chloupek v nich je tlustý jako stoletý dub,“ pokračoval trpaslík v ohromujícím vyprávění.

„A víte, jak velké mají blechy?“ dodal tiše a tajemně.

Všichni se naklonili ještě blíž a napětím ani nedýchali.

Minilián se usmál: „Velké jako slůňata.“

Vítězoslavně se rozhlédl.

Lidé nevěděli, jestli se mají smát, nebo žasnout. A tak raději dělali obojí.

„To není možné!“ vydechla ohromeně paní Nevěřilová.

ČÁST PRVNÍ MRŇAVÍN.....7 *~ barevný objev ~*

JAK SE V MRŇAVÍNĚ NARODIL
NEJMENŠÍ TRPASLÍČEK.....8

MALINKATÉ HRAČIČKY.....11

VEZMI SI JE VŠECHNY, MINÍKU!.....14

O TOM, ŽE NE VŠECHNO, CO HEZKY VYPADÁ,
TAKY DOBŘE CHUTNÁ.....18

JAK VELIKÁ JE OPRAVDOVÁ DUHA?.....22

DUHA, JAKOU JEŠTĚ NIKDO NIKDY NENAKRESLIL.....27

VESELÉ STRAKATICE.....29 *~ duha bez konce ~*

ČÁST DRUHÁ

JAK ŠLI ZAMĚSTNANCI PASTELKÁRNÝ
DO PRÁCE PO NEBI.....30

JAK JONÁŠEK OBJEVIL, KDO KRESLÍ DUHU.....33

O OBRÍCH VEVEŘKÁCH ZE SEVERNÍ LEDONĚ.....38

JAK BYL MINILIÁN HLAVNÍM SKAUTEM
VĚ SKAUTSKÉ TRAMTÁRII.....42

JAK SE Z MINILIÁNA STAL MAXILIÁN.....45

JAK MAXILIÁN LETĚL NA OBRÍM JORKŠTÍROVI
DO JIŽNÍ PAPRIKY.....48

UŽ I PÁN S KNOFLÍKY ŠEL DOMŮ.....52

JAK MAX KRESLIL CELOU NOC
A NEDOBROVOLNĚ ODJEL NA ZAJÍCI.....55

ČÁST TŘETÍ

OBJEVNO.....59

~ nepatrný náznak ~

MAX SE PROKRESLUJE DO OBJEVNA.....60

OBJEV PROFESORA PATRNÉHO.....64

PUMILIO MINIMUM.....67

MAXOVO VYPRÁVĚNÍ S MALÝM ZASTYDĚNÍM.....70

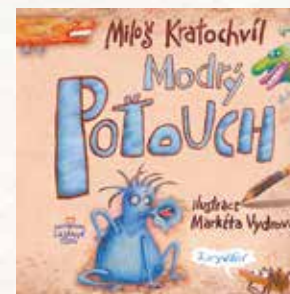
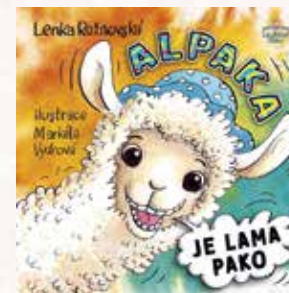
JAK MAX POZNÁVAL NEVIDITELNÉ VĚCI.....73

JAK SE ROZBIL NEJLEPŠÍ MIKROSKOP NA SVĚTĚ
A BYLA TO KATASTROFA.....77

KDO JE LEPŠÍ NEŽ MIKROSKOP.....80

JAK SE MAXILIÁN STAL ZASE MINILIÁNEM.....85

A CO OSTATNÍ?.....88

www.tridistri.cz